

*maguknak, s a tiszt szemében villogó
szegekkel valami messzi indulóra
gyújtott, s én tenyeremben az utolsó
szeggel, mint ki szívében mások
kalapálnak, akárha isten tépőfoga
lógna nyakamban, álltam szabadon
tavaszi sárban...*

Anabázis

*Az éjszaka beomlott szájpadrólán
menekültek és hullócsillagok.
a félelem szorító fogsorán túl*

*csak egy kiáltás hátországa villog,
s a hallgatás tarkón harapva hordoz,
mint kutya kölykét s prédáját az állat —*

*hasonlatossá válnak így a csendhez
kövek, cserépedények, bujdosók
kiszolgáltatva egymásnak s maguknak*

*egy általános visszahőkölésben —
tiszták, merészek, árulók vegyest
egy szemgödör tömegsírjába vetve,*

*egy fékevesztett boldog gyávaságban,
vagy egy álomban, melyben még vajúdik,
ki rendet szült, de újra csak beléhalt.*

LÁSZLÓFFY CSABA

Ahol a kétség

Amit a papír fehérsége eltakar

*mint holdfényben tündöklő lepedő mögül
gyanús ijesztő árnyak
settenkednek félelmeid elő*

*szederjes estben biztonságban
bújnak össze a tieid szerencsések
legalább a szó ínségét nem ismerik*

jó ha nem fenyeget az önpusztító
hallgatás hínárja jó ha tudod hogy
a hazugság fejed fölött ringó ezüst
kötélhurkával értelmed meg nem váltható

megpróbáltad-e bár egy éjszakára
egy nyirkos padon?

amit a papír fehérsége eltakar
a sötétség mocskot gyengeséget palástoló
határa ahol a kétség hajléktalanságba
hazátlanságba űzi a képzeletet

hogyan lehetne a bűnt tisztára nyalni
egy vécepptől is velótrázó
síkkollyal kigyúló papíron?

álmod is várakozással mérgezett
üres cekkerrel jön-megy asszonyod
mint aki azt kérdi: „miből gondolod hogy
élünk? húst akartok?” és oldalába döfi a kést
már a vér íze sem édes
ébredsz keserű szájjal

ha meg lehetne menteni
amit a papír fehérsége eltakar
a gyanútlan s kivédhetetlen
élet verseit

Születésnapgyakorlatok (2. balladaváltozat)

mi ez? valaki idegennek a rohanó álma?
reggelre bajuszodat mind jobban
beüzüstözi az idő csiganyála
leszárad rólad a hús mégis akkora súlyod van
hogy képtelennek érzed magad szívmagasságba
emelni a legegyszerűbb szavakat — nem találsz
vissza a nyárba (hát még Szkítiába
a nyelv illanóbb illatú mint a hárs)

játszani még egyszer (még csak egy) el nem
ár(v)uló életet! holott már rég nem véd hit
sem föld az árvízdzűhő Diadalmas Hazugság ellen
hínáros mélyben szemüreged pipacsokat vérzik

Mégis! mégse?!

*A tartós ködöt ellebbenti
homlokom elől
egy kéz emelkedik
segíteni
vagy ellenem?*

*szétszóródóban
mint városunk házai*

*ahol még fény van
hang a fedezékben
a polchományban könyvek
gyermeki álomtájon
tündéri fű neszez*

*a bordák közti csendben
a szív harangja
kezd
pánikszerűen
félre-
verni*

*ha még a menedék se
senki sem fog nyerni
elsötétülő falon
kezed
páfrány-árnyként
rezeg*

(mégis? mégse?!)

PÁSKÁNDI GÉZA

Kárpátnak Vulturja*

1.

Na, egészen jól látszott az a hegy. Mintha én is velük látnám. Most is. Szóval szikla. A plakáton. Ami a falon vót, ami le vót pattogzódba. Mint a hetüs hájastészta. Vagy a zománc a Sztázi néni fazekáról.

A plakáton a pincébe *Kárpátnak Vulturja*, VULTURUL KÁRPÁCILOR.¹ Tán egy szirti sas a hegy felett, ez tán a Horti Miklós csúcs vót valamikor, így mondgyák. Kiterjesztett szárnya vót a Csau² szemődöke. Na nem tudom, hogy mondjam: mint mikor egy nagy körbe egy kisebbet rajzolnak, abba egy mégkisebbet... Az egész plakáton az ű halvány arca vót, abba az orra, mint valami hegy, na azon meg a sasmadárnak két szárnya: a szemődök ráterülve. Ez vót a pince falán.

Temesváron, ezerkilencszáznyolcvankilenc december húsz, nem is tudom..., vagy valamivel később, vagy hamarább, mán nem tudnám megmondani. Hazudni meg nem akarok.

* Részlet a szerző „Aki a himnuszban benne vót” (A Szekusok) című, megjelent előtt álló „naiv regény”-éből. A vallomást magnóról jegyezték be.

¹ Kárpátok sasmadara (rom.).

² Rövidítve Nicolae Ceaușescu neve (utcai); váltakozik a Csau-val, mely egyben célzás a Mao-ra is, és a Csaus-sal, mely törökül szultáni szolgát jelent, esetleg testőrt.